

Tammy Cohen

ZEMŘU O VÁNOCÍCH

Přeložil Jakub Kapras

ČÁST PRVNÍ

1

Je možné, že až budete číst tyhle řádky, budu už mrtvá.

Měli byste o mně vědět tři věci. Je mi devěťadvacet, mám fobii z knoflíků. Jo, a umírám. Ale ne jako když člověku zbývají dejme tomu dva roky života a napadne ho sepsat si seznam věcí, které chce ve vyměřeném čase stihnout. Ne. Umírám přímo tady a teď.

Svým způsobem čtete snuff.

Jak jsem se k tomu nachomýtl? To se fakt těžko vysvětluje. Asi jsem se nechala unést kouzlem Vánoc a trochu tomu sama pomohla. Řekl mi, že jsem krásná.

Taky tomu moc nepřidalo, že byl vážně fešák. Vypadal trochu jako ten chlápek z *Terapie láskou*, co pořád hraje blbečky. Už tady jsem možná měla zbystrit.

Jasně, chybami se člověk učí.

Až na to, že mně už bude tahle lekce brzy k ničemu.

* * *

Seděla jsem v kavárně obchodního domu na Oxford Street a měla za sebou už čtyři hodiny vánočního nakupování. Kavárnám v obchodácích se obvykle vyhýbám – bývají strašně

přeplněné a věčně tam překáží někdo s kočárkem, případně s největším invalidním vozíkem na světě. Jenže venku mrholilo a já táhla všechny ty tašky.

Nějak se mi povedlo najít volný stůl, což bylo vzhledem ke skutečnosti, že byl Štědrý den, celkem výkon. Postavila jsem kapučíno na stolek a snažila se kolem sebe poskládat nákup. Jednu z tašek jsem musela položit na stůl, nikam jinam se mi nevešla. Byla v ní hračka pro jednoho ze synovců. Když jsem ji tam pokládala, zabučela jako kráva. Tou dobou jsem byla zhruba v té fázi vánočního nakupování, kdy člověk zkontroluje své úlovky a bezpečně ví, že ani jediný netrefil. A tak mu nezbyvá než shánět dál.

Takže když se objevil, už jsem byla pěkně nakvašená.

„Máte tu volno?“

Pokrčila jsem rameny, ani jsem nevzhledla.

„Omlouvám se. Je tu hrozně narváno. Člověk musí zašermovat zlatou kreditkou, aby sehnal stůl.“

Na to už jsem vzhledla.

První dojem: blankytně modré oči.

Trochu moc blízko u sebe, což bylo ale jedině dobře, protože kdyby nebyly, jeho obličej by vypadal tak hollywoodsky dokonalý, že by ho nikdy nikdo nemohl brát vážně. Silný, rovný nos. Hnědé vlnité vlasy splývající mu kolem tváří. V jedné z nich dolíček, blízko úst. Brada nepatrně rozdělená, jen tolik, aby podtrhovala jeho mužnost.

Muži s touhle vizáží se v mém světě nevyskytují. Alespoň ne v 3D provedení.

Zírala jsem do svého kapučína, jako by mi chtělo něco říct, a litovala, že s sebou nemám nic ke čtení. Jeho přítomnost na druhé straně titěrného stolku mě vyváděla z míry.

„Vidím, že nakupujete na Vánoce.“

Nepovídej, šerloku.

Až na to, že ve skutečnosti jsem to neřekla. Ve skutečnosti jsem řekla tohle: „To víte, člověk to vždycky odkládá na poslední chvíli.“

A tehdy to vyslovil. „Víte, jste opravdu krásná.“

Jak říkám: měl mě na lopatě.

Rozhostilo se trapné ticho.

Usrkla jsem kapučína a bála se polknout, aby nám z toho hluku náhodou oběma nezalehly uši.

„Omlouvám se, jestli na vás pořád zírám,“ řekl a já po něm loupala očima, jen abych zjistila, že ty jeho na mě upřeně hledí. „Jen mi někoho velmi silně připomínáte.“

Zaostřila jsem na něj, a abych se přiměla neuhnout před jeho pohledem, zaryla jsem pod stolem nehty do dlaně levé ruky. Technika odvedení pozornosti. Odvedlo mě to od přemýšlení nad trapností celé situace a od faktu, že jako někdo, kdo je technicky vzato zadáný, bych se opravdu neměla pouštět do podobné konverzace. Neřkuli všímat si barvy jeho očí.

„Vážně?“ zeptala jsem se duchaplně. „Málokdy někomu někoho připomínám. I když, jednou mi někdo řekl, že vypadám jako Daisy, hospodyně z toho seriálu *Panství Downton*, ale to asi proto, že jsme byli v kuchyni, já měla zástěru a dotýčný si myslel, jak je vtipný.“

Když jsem nervózní, žvaním a žvaním.

Usmál se a důlek v jeho tváři byl jako jícen ryby vábící mě do svých útrob.

„Připomínáte mi mou ženu,“ řekl a zamíchal lžičkou ve skleněném hrnku před sebou, čímž do čiré vody uvolnil oblaka

čehosi zeleného a bylinného. „Vlastně jsem ji několik měsíců neviděl, takže to brzy bude spíš moje bývalá žena. Vypadá úplně jako vy. Popravdě, když jsem vás před chvílí zahlédl, jak jdete po Oxford Street, na vteřinu mě napadlo, jestli nejste ona. Proto jsem za vámi šel.“

„Vy jste za mnou šel až do obchodáku?“

Zářil, jako by udělal něco mazaného.

„Do oddělení rukavic a šátků? A hraček a...“ obličej mi náhle zrudl, když jsem si vzpomněla na svůj loupeživý nájezd na oddělení spodního prádla.

„Ano,“ souhlasil. „Chápejte, bylo to jako z jiného světa. A když jste pak přišla sem a sedla si, řekl jsem si, že toho využiju.“

Klidně jsem přikývla. Jako by mě cizí muži pronásledovali po obchodácích dnes a denně.

„Snad vám to nevádí. Nejsem žádný šílený vrah se sekerou, přísahám.“

Jestli mi pak v uších zaznělo cosi jako úsměšné odfrknutí, ihned jsem ho vytěsnila.

„Koukám, že nakupujete pro celou armádu,“ kývl k taškám rozesetým kolem mne.

„To je jen pro rodinu,“ pravila jsem a Trávise příhodně vynechala.

Ne že by má rodina v nadělování dárků nějak vynikala.

Loni na Vánoce mi rodiče koupili šest sezení u psycholožky. Máma dokonce na počítači osobně vyrobila dárkový voucher. *Tento voucher opravňuje svého držitele k absolvování šesti sezení u Sonii Rubensteinové*, stálo na něm. Byl zastrčený do vánočního přání, na jehož líci se skvěla třpytivá sněhová koule a uvnitř se na obrázku koulovaly malé děti.

„Víš, nemyslíme si, že máš nějaký problém,“ řekla máma, a zatímco jsem zkoumala voucher, ustaraně sledovala mou tvář. „Jen chceme, abys ze sebe vykřesala to nejlepší.“

„Ale co když už ze sebe nic lepšího nevykřeš?“

Táta se usmál, jako bych řekla povedený vtip, a utrousil: „Potom potěš pánbůh.“

Řekla jsem si, že na ta sezení už z principu nepůjdu, ale samozřejmě jsem šla. A když jsem je měla za sebou, objednala jsem se na dalších šest a pak ještě jednou. Přece nezařadím šanci mluvit celých pětapadesát minut týdně jen o sobě. To bych byla hloupá.

Neznámý na druhé straně stolu něco říkal.

„A co vy?“ zopakoval. „Nějaký vážný vztah?“

Před očima se mi vynořila Travisova tvář a já ho rychle pustila z hlavy.

„Spíš několik nevážných.“

„Ale jděte. Neříkejte mi, že někdo tak sympatický jako vy nemá partnera. Někdo být musí, ne? Někdo, komu nesháníte dárky na poslední chvíli v Levných knihách.“

Pomyslela jsem na Trávise a na to, jak mi první rok našeho vztahu koupil na Štědrý den cestou ke mně láhev Sauvignonu Blanc za necelých šest liber. A předal mi ji v igelitce ze samošky a s neodlupnutou cenovkou.

„Vím, že Vánoce moc neuznáváš,“ řekl tenkrát a já strčila kašmírový svetr, co jsem mu koupila, nenápadně za pohovku.

„Ne,“ lhala jsem tomu cizinci v obchodáku. „Nemám partnera.“

V jedné z tašek u mých nohou se nacházela další vánoční cetka – koupila jsem ji své třináctileté neteři Grace – malá figurka, která, když ji ponoříte do vody, nabobtná. *Vypěstujte si*

vlastního kluka, stálo na krabici. Hm, ta malá postavička jsem klidně mohla být já, až na to, že já bych se jmenovala *Vypěstujte si vlastní oběť* a byla bych pro něj na míru. Klidně ke mně mohli přibalit i nějakou zbraň, třeba luk.

Muž s nekonečně modrýma očima na mě pohlédl přes stůl a natáhl ke mně ruku. Levou. Všimla jsem si zlatého kroužku na prsteníku a podivila se, proč ho stále nosí.

„Báječné jsou věci, kterých se nedokážeme zbavit,“ pravil a mě polila hrůza, že si všiml, že jsem si všimla. „Dominik, těší mě.“ Jeho prsty se sevřely kolem mých. „Dominik Lacey.“

Jako bych náhle uslyšela čísi dech nebo bzikot hmyzích křídel. Prsty mě pálily v místě, kde se jich dotkl.

„Jessica Goldová.“

„Goldová? Jako zlatá? To je hezké. To jméno vám vyložené sedne.“

Měla jsem se ho zeptat proč. Nic zlatého na sobě neshledávám. Vlasy mám tmavé, ne úplně černé, ale hodně tmavě hnědé, a už jsem si v nich našla i pár šedých vetřelců. Hoví si mi na hlavě jako kukačky v hnízdě, předstírají, že jsou jako ostatní, ač jako ostatní nejsou ani trochu. Pleť mám bledou, hlavně v zimě, a když jsem unavená, mívám pod očima nateklé fialové kruhy.

„Projděte se mnou ty dárky,“ nadhodil. „Pro koho je třeba ta pánev?“

„Jak jste to... uhodl?“ A jo, já zapomněla, sledovals mě. „Pánev je pro mého bratra Jamese – v kuchyni má o sobě vysoké mínění. Vyvábí svým dětem složitá jídla a pak ho nakrme, když mají chuť na obyčejný chleba se sýrem.“

„A co vy, Jessico? Jste gurmánka?“

Zaváhala jsem.

Mám mu přiznat, že ve skutečnosti jím jen nemastné neslané uhlovodany? Sýry, brambory, bílý chleba, cheerios, těstoviny, celozrnné sušenky. Mám mu říct, jak se oči Sonie Rubensteinové rozzářily, když na to přišla řeč, a jak cosi zuřivě škrábala do desek tou svou obrovskou černou propiskou?

Místo toho jsem jen pokrčila rameny. „Ani ne.“

„A James je váš jediný sourozenec?“

„Nejstarší. Ještě máme Jonathana. Ten je prostřední. Rodiče měli slabost pro písmeno J.“

Jak vidíte, naši chtěli dokonalou sadu. Tři kusy oslnivých, výřečných, sebejistých dítek se jmény, která začínají na J. Dostali jen dvě. A pak mě. Černou ovci rodiny. Odchylku od normálu.

„A oba mají děti?“ Významně pohlédl na tašky s hračkami.

„Ano, James má dvě a Jonathan jedno. Což je fajn. Aspoň na mě není takový tlak.“

Najednou se odněkud vynořila vzpomínka na to, jak s Travisem zíráme na bílou krabičku s malým obdélníkovým okýnkem, které plíživě kříží modrá čárka. Vzpomněla jsem si na náhlé, pochybné vzplanutí naděje, která vyhasla prakticky ihned po svém zrození, když Travis pravil: „A do prdele.“ A o něco později: „Ještěže se dneska potraty nemusejí dělat pokoutně.“

Občas, když si nedávám pozor, slyším dětský pláč.

„Určitě chodíte do práce,“ poznamenal. „Tohle všechno muselo stát balík.“

„Pracuju pro televizní společnost,“ řekla jsem. „Jsem něco jako archivářka. Eviduju a ukládám staré dokumenty a nahrávky.“

Skladuju neživé věci.

„A co vy?“ zeptala jsem se, když jsem si opožděně vzpomněla na základní pravidla společenského chování.

„Já nakupuju a prodávám zboží v likvidaci. Když nějaká společnost zkrachuje, odkoupím její zásoby a snažím se je prodat, ještě než se začne vyklízet, takže zároveň ušetřím za sklad.“

„To zní zajímavě,“ odvětila jsem. Spíš mi to ale znělo podivně. Vydělávat na zoufalství druhých.

„Platím jim férovou cenu,“ namítl, jako by mi mé myšlenky zářily na čele jako neonová reklama. „A když to nekoupím já, najde se někdo jiný.“

„Vynáší to?“

„Nestěžuju si. V pohodě vyjdu, jak se říká.“

Kež bych byla v pohodě já. Omdlěla jsem horkem v přetočené kavárně.

Proč jsem si jen ráno neumyla vlasy, víc se nenalíčila, nevzala si na sebe něco odvázanějšího. Teplota právě poprvé za letošní zimu klesla pod nulu, a já proto byla děsně nabalená. Pod tlustým pleteným svetrem jsem měla triko s dlouhým rukávem, které mi přišlo v malém balíčku od jistého japonského textilního řetězce a chlubilo se výtečnými termoregulačními vlastnostmi. Džíny se mi lepily k nohám.

„Zírají na nás,“ poznamenala jsem, když jsem si všimla fronty lidí před pokladnou.

„Ale já bych si s vámi ještě rád povídal,“ prohlásil a jeho oči byla oblaka, do nichž se dalo vzlétnout a plachtit v nich. „Co takhle zajít ještě někam na drink?“

„Je Štědrý den. V hospodách bude hlava na hlavě a podívejte na ty tašky.“

„Jenže já o vás ještě skoro nic nevím. Chci slyšet víc, třeba jak jste přišla k téhle jizvičce.“ Natáhl ruku a dotkl se mého zápěstí. Paží mi do těla projel elektrický výboj.

Pokřčila jsem rameny, mlčky, abych náhodou neotevřela ústa a nevyskočilo z nich na stůl mé bušící srdce. Držel mi ruku na zápěstí jako policejní želízko.

„Mám dole auto – na parkovišti pod obchodákem. Nebydlím daleko. Smím vás pozvat? Na jednu vánoční skleničku? Normálně k sobě cizí ženy nezvu, ale vy mi připadáte tak povědomá, jako bychom se znali roky. Koneckonců, jsou Vánoce.“

Zkoumal mou tvář pozorným zrakem, který z ní jako hřejivý flanelový kapesník otíral drobečky nejistoty, až byly postupně všechny pryč.

„Klidně někomu napište, jestli vás to uklidní, a řekněte mu, kam jedete.“

„Ale prosím vás. To nebude nutné,“ odvětila jsem.

* * *

Kolem mě jako frisbee prosvítl ženský smích, až se vzduch zavlnil. Vytěsnila jsem ho.

Co jsem si proboha myslela? Co přiměje mladou vzdělanou ženu, dobře znalou nástrah světa – ženu v *dlouhodobém partnerském vztahu* – nastoupit do auta k muži, kterého vůbec nezná? A jestli vrtíte hlavou, nejspíš jste příliš normální, příliš jasnozřiví a ne dost osamělí, abyste tomu rozuměli.

Ne, nemyslela jsem si, že si hned padneme kolem krku a oslavíme začátek krásného, romantického vztahu. Věděla jsem, že muži jako on se nezamilovávají do žen, jako jsem já. Po čem jsem prahla, byl zážitek, vzpomínka, kterou bych si mohla schovat do vyšívaného kapesníčku a v letech příštích ji tu a tam vytáhnout, když se nikdo nedívá. Na druhý den jsme měli jít s Travisem na

vánoční večeri k mým rodičům. Ti jeho trávivali zimní měsíce ve svém domě na Floridě, takže jsme si zvykli jezdit k našim, ledaže měl Travis službu, což pro něj jako pro začínajícího lékaře nebylo neobvyklé. Zpravidla dorazili i moji bratři spolu se svými výkonnými multifunkčními manželkami a renesančně nadanými dětmi, jejichž denní rozvrh přetékal baletem, všelijakými sporty a Montessori matematikou. James i Jonathan mi na uvítanou oba, každý zvlášť, věnovali tázavý pohled, jímž mě častovali už od dětství. Pohled, který říkal: „A ty jsi kdo? A odkud ses vzala?“

„Proč musí být tak divná?“ ptávali se našich, když jsme dospívali, jako by divnost byla výstřední sáčko, které si z jakéhosi úchylného plezíru oblékám.

A tak se i stalo. Navlékla jsem si péřovou parku s kožešinovým lemem na kapuci, posbírala své tašky – trval na tom, že mi ponese tu s pánví – a táhla se za ním z obchoďáku skoro stejně jako on za mnou dovnitř.

Potlačila jsem výčitky a umlčela v uších hlas své matky tázající se hořce, co si myslím, že dělám. Soustředila jsem se na jeho široká ramena v tmavě modrém vlněném kabátě se sametovými klopami a na jeho hnědé vlasy vlnící se mu zlehka přes límec.

Bylo čtyřiaadvacátého prosince. Celý rok jsem strávila lapená sama v sobě, jen ve své vlastní společnosti. Chtěla jsem pauzu. Chtěla jsem být na chvíli někým jiným, žít chvíli cizí život.

Už dávno jsi mrtvá, říkala jsem si.

Vida, teď mě ta myšlenka tolik neuklidňuje.

2

Auto bylo černé a podvozek mělo docela nízko. Značku nebo typ bych vám asi říct nedokázala, ale mělo kožená sedadla a uvnitř byla cítit pižmová vůně whisky. Když jsme uložili všechny nákupní tašky na zadní sedadlo a připásali se, pohlédl na mě, na tváři úsměv od ucha k uchu.

„Mám opravdu velkou radost, že jste nedala na maminku, když vám radila, abyste nenastupovala do aut k neznámým mužům,“ prohlásil. „Jste velmi osvícená žena, Jessico Goldová.“

A já mu v tu chvíli věřila. „Kde přesně bydlíte?“

Jakmile jsem tu větu vyslovila, došlo mi, že jsem se měla zeptat dřív. Neměl by se člověk od začátku pít právě po tomhle – kam se jede? Sonia Rubensteinová se domnívala, že právě tady by mohla být podstata mého problému (než jsem k ní začala docházet, vůbec jsem netušila, že nějaký problém mám). Říkala: „A vás to neunavuje, jak pořád na něco reagujete, místo abyste přebírala iniciativu?“ Nebo: „Nemyslíte, že by cesta byla snazší, kdyby měl člověk vytyčený cíl?“ To je na Sonii Rubensteinové zajímavé, klade spoustu návodných otázek.

„Není to daleko,“ odvětil. „Wapping.“

Hrdlem mi jako zkažená ústřice projelo zklamání. Až do této chvíle jsem si nepřipouštěla, že bych si ho nějak romantizovala,

ale když jsem slyšela, že místo v Hampsteadu nebo Notting Hillu bydlí v kdysi dělnickém, až odnedávna bohatnoucím East Endu, zanechalo to ve mně bezdůvodnou trpkost. Do mého uvažování se poprvé vkradly pochyby.

„Nebojte,“ řekl, zatímco mi hleděl do tváře. „Pak vás hodím domů. Je mi jedno, kam to bude.“

„Aberdeen,“ odvětila jsem.

„Chacha, smysl pro humor nezapřete, Jessico Goldová. To se mi líbí. A kde bydlíte doopravdy?“

„Ve Wood Greenu,“ řekla jsem.

Nad Dominikovými absurdně modrými očima se zvedlo obočí.

„V nájmu,“ doplnila jsem. „Přechodné bydlení.“

Nedodala jsem, že ono přechodné bydlení trvá už dva roky a vyhlídka na změnu je v nedohlednu.

„Nebudu se ale moct zdržet dlouho,“ řekla jsem. „Mám pak ještě domluvený drink s pár lidmi.“

S pár lidmi. Jiný člověk by byl schopen nazvat oněch pár lidí „přáteli“, třebaže přesnější by bylo: přátelé Travise.

Následoval výkřik. Doslova exploze hluku v mé hlavě, spíš než jen hlasu. Vynadala jsem si, že jsem polevila v bdělosti, protože tehdy se ke mně vtírají. Proplíží se pod ostnatým drátem a dělají mi paseku v hlavě, dokud se mi je nepodaří vypnout.

Každý má nějaké tajemství, že?

„Plánujete něco na zítra?“ zeptala jsem se, když jsem ten zvuk zaháněla. „Co o Vánocích obvykle děláte?“

„Já? Kdysi jsem normálně slavíval s rodinou.“

To už jsme projížděli City, a ačkoli nemohlo být víc než čtyři odpoledne, ulice byly plné elegantně vyfiknutých úředníků

z kanceláří. Spěchali domů. Mnoho oken nad úrovní ulice už tonulo ve tmě.

„Kdysi? Dnes už ne?“

„Dnes si dělám, co chci. Velmi osvobozující.“

„To si umím představit. Vlastně ne, беру zpět. Neumím si to představit ani trochu.“

„Vřele doporučuju. Měla byste to někdy zkusit.“

Po celou dobu naší rozmluvy jsem přemýšlela, jestli se bušení srdce v mém hrudním koši přenáší z mého sedadla na jeho.

Jakmile jsme vyjeli z centra, davy prořídly a ulice nabyly poloopuštěného rázu. Ošuntělá vánoční světýlka nad ulicemi se kymácela v chladném větru a vrhala mdlé světlo na chodníky. Nemálo obchodů už bylo zavřených, zakrytých zarytě nesvátečnými roletami. Zastavili jsme na červenou a já si všimla, že před obchodem se smíšeným zbožím je ke kovovému rámu markýzy přivázaný umělý vánoční stromek – někdo mu do větví posadil polystyrenovou krabičku z fastfoodu a plechovku od piva.

„Někteří lidi jsou prasata,“ poznamenal Dominik.

Něco studeného mi přeběhlo z temene na krk.

„Víte co?“ řekla jsem a okatě vytáhla z kabelky mobil. „Myslím, že aspoň pošlu zprávu. Čistě pro případ, že by mé ubohé kosti skončily někde v mělkém hrobě.“

Načež jsem se uchechtla trapným, nuceným smíchem.

Kdo myslíte, že se směje teď?

Naťukala jsem do mobilu zprávu. *Jedu do Wappingu s klukem, kterého jsem potkala v obchodáku. Jmenuje se Dominik Lacey.*

Pak jsem místo „poslat“ ťukla na „smazat“.

Komu bych to asi tak posílala? Rodičům? Bratrům? Travisovi? Ne, napsala jsem to, jen aby věděl, že existuje někdo, kdo by

mě postrádal, kdybych nedorazila domů. Chtěla jsem, aby viděl, že jsem někdo, na kom záleží.

„Chytré děvče, ta Jessica Goldová,“ usmál se Dominik a já si byla jistá, že ví přesně, co jsem právě udělala.

To už jsme projížděli zapadlými uličkami Wappingu. Lemovaly je nově postavené bytovky s nepříliš udržovanými okny zasazenými do zdí z křiklavě žlutých cihel, v nichž jedinou známkou sváteční nálady bylo zvláštní poblikávání světýlek na vánočních stromcích. Temže ještě nebyla vidět, ale cítila jsem její přítomnost, černou a hloubavou. Kdesi mezi budovami vpravo a mezerami v zástavbě kvíleli její mrtví. Z neklidu mi naskočila husí kůže.

„Už tam budeme,“ prohlásil Dominik. Když se ke mně otočil, přejelo přes něj světlo pouliční lampy, takže to na moment vypadalo, jako by měl jen půlku tváře.

A pak jsme jeli ulicí obklopenou průmyslovými sklady, které byly v osmdesátých letech, když se poprvé proměnily v byty, považovány za vrchol moderního bydlení, ale teď budily už jen tíseň, samé tmavé cihly, beton a ocelové nosníky. Když jsme se blížili ke konci ulice, odbočil Dominik ostře vpravo a zároveň zmáčkl cosi na vrchu stínítka nad sedadlem řidiče. Otevřela se vrata a auto sjelo prudce dolů na malé podzemní parkoviště plné sloupů. Dominik vtěsnil auto na zdánlivě nemožné místo v zadní části.

Mimo nás tu nikdo jiný neparkoval.

„Většina lidí, kteří tady něco vlastní, sem jezdí jen přes týden,“ vysvětlil. „O víkendech a o svátcích tu chcíp pes.“

Vystoupili jsme z vozu a já se polekala, když Dominik začal vytahovat moje tašky.

„Neriskoval bych,“ řekl a potěžkal tu s pánví. „Sice se to tu zamyká, ale člověk nikdy neví.“

Zatímco jsme čekali na výtah, sevřelo mě jakési nervózní očekávání. Příliš pozdě jsem se sama sebe ptala, co přesně čekám, že se stane. Vzpomněla jsem si na jeho ruku na mém zápěstí a na to, jak mě pálilo v místech, kde se ho dotkl.

„Bydlím úplně nahoře,“ řekl, když výtah přijel. Stiskl tlačítko do šestého patra. Přišlo mi, že jedeme celou věčnost, asi proto, že jsem zadržovala dech.

Jeho ruka se zničehonic dotkla mé tváře a jemně ji pohladila.

„Nebojte,“ řekl. „Opravdu se není čeho bát.“ Přejel mi palcem po nose a já si pomyslela, že je to podivné intimní gesto. Chtěla jsem, aby mě políbil, ale zároveň mě napadlo, že jestli to udělá, asi umřu.

Když výtah zastavil a on poodstoupil, stále jsem na tváři cítila jeho dotek.